

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ' | ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 9 του Απριλίου 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 193

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΛΛΟ:

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Δειλοί και σκληροί στίχοι — Νεκροσάλεμα.

Α. 'Η Αγγλική Βουλή.

ΑΛΕΞΑΝΤΡΑ ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ. 'Επιστήμη πρωτομάθητη — 'Αθρόαινος Μηχανισμός. (συνέχεια).

JUDAS ERRANT. 'Ο Παράς.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Λέαντος Παλαμᾶς. Γ. Ζουφρές.

Δ. Π. Τ. Φαινόμενα και Πράγματα ('Η ὑποδοχή — Μνημόσυνο Τριούπη — 'Εδουάρδος και Κορδόνι — 'Οι παιζογελασμένοι — 'Ενας Ρωμῆος χρονογράφος).

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ — Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ — Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΣΚΛΗΡΟΙ ΚΑΙ ΔΕΙΛΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΝΕΚΡΟΣΑΛΕΜΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Ποιός μου χτυπάει; Μήν οί στερνές ρανίδες
[της βροχής]

Ποῦ ἀριές γλιστρᾶν ἀπὸ τὰ κεραμίδια;
Μὴ ζητιανεύῃ τὸ ἔλεος κανένας δυστυχής;
'Η μήπως τῆς γωνίας τὰποκαῖδια,

Περὶν ἀπ' τῆς στάχτης ρουφηχτοῦν τῇ νεκρικῇ
[σιωπῇ,

Σιγοστενάζουν; Ποιός φτωχός, ποιά λύπη,
Ποιός θέλει κάτ', καὶ δὲν ξέρει πὼς νὰ μὸν τὸ πῇ;
Μὴν εἶναι τῆς καρδιάς μου οἱ χτύποι;

Ποιά δάχτυλ' ἀλαφροπυτᾶν ἐκεῖ σὰ νὰ μιλᾶν
Παραπονετικά καὶ κουρασμένα,
Πιὸ μουσικά καὶ ἀπ' τὰ χειλάκια σὰ γλυκοφιλᾶν;
'Αέρας εἶσαι; ξωτικός; τί θές; ἐμένα;

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Νά μας· τί ταξίδι! Θάρδ' ἡ μέρα,
Πάλε θὰ μᾶς πάρῃ ἡ καταχνιά,
Μαῦρα γνέφια τᾶτια μας, πατέρα,
Μεῖνανε στοῦ ἀγέρα τὰ παχνιά.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Φωνοῦλες ποῦ ἀναβρῶζετε σὰν τὸ ποιητικὸ
Νεράκι σι' Ἀπριλίου τὸ περιβόλι,
Γιατί κρατᾶτε μέσα σας κάποιο κρυφὸ κακὸ,
Ποῦ με χτυπάει σὰν τὸ σπαθὶ καὶ σὰν τὸ βόλι;

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Μᾶς προσκάλεσαι, νά τὰ παιδιὰ σου,
Βγήκαμε ἀπὸ βάρδια ἀλαργινᾶ,

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Φωτογραφία Ἀντρέα Καρκαβίτσα)

Κι ἂν πονᾶς, καὶ μάλλιασε ἡ καρδιά σου,
Καὶ τὸ μνήμα λουλουδά γεννᾷ.

Μυγδαλάνθια, ὄψιμο εἶταν χιόνι,
Καὶ μᾶς ἔκαψε λύσσα θυριού...
Μὰ ἡ καρδιά σου δὲν ξαναφουντώνει
Σὰν τῇ μυγδαλίᾳ τοῦ Γενταριού;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Πόρτα μου, διάπλατη ἄνοιξε καὶ σὰ θαματουργή,
Χωρὶς κανεὶς τὸ μάνταλο νὰ σοῦ τραβήξῃ,
Σπίτι μου, γέλα, στάχτη μου, λαμπάδιασε
[γοργή.
Κ' ἡ Παναγιά στὸ εἰκονοστάσι ἄς τρέξῃ.

Ποῦ εἶστε, παιδιὰ μου, σπλάχνα μου, τί ἀρ-
[γεῖτε;

Πόδια βαριά, φτερά γενήτε.
'Ολανοιγμέν' ἡ δλάδεια μου ἀγκαλιά
Νὰ σᾶς προσμένῃ ἀνήμερη εἶναι πλιά.
Ποιός ἄγγελος σᾶς εἶπε « Ἀναστηθῆτε! »
Στὰ χεῖλια μου διπᾶνε τὰ φιλιὰ.

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Λιγνοφυτρωμένα πολυτερίγια
Θέλουμε δροσιά· ποῦ εἶν' ἡ δροσιά;
Τοῦ Καιροῦ ἀγριόγατον τὰ νύχια
'Η τοῦ Πόνου πέλαγον ἡ μπασιά,

Σοῦ ἀνλακῶσαν καὶ σοῦ συνεπῆραν
Κ' εἶσι σοῦ ρουφηῖξαν τῇ θωριά;
Πὼς τὸ σημαδέψαν καὶ τὸ γύραν
Σὰ διαγουμεμένο ἀπ' τὸ βορριά,

Τὸ δεντρί, χεῖμῶνα καλοκαίρι
Πλούσια φορτωμένο τὸν καρπὸ,
Τὸν ἀντρίκειο νοῦ, τὰπαλὸ χέρι,
Τὸν ἀηδονολάλητο σκοπὸ;

Μαύρη ἡ μοῖρα καὶ ἡ ζωὴ πανέριμη,
Παντοῦ πάντα, γύμνια καὶ ἀπονιά,
Γέρονουμε στὰ χεῖρια σου, εἶν' ἡ θέρη.
Καὶ στὰ στήθια σου εἶν' ἡ παγωνιά.

Κ' εἴμαστε σὰν τὰ χελιδονάκια,
Σύρε μας ἀλλοῦ, σὲ μιὰ Ἀραπιά,
Στὴ γωνιά σου σβύσαν καὶ τὰ θράκια...
Φῶς τοῦ ἡλιοῦ, τοῦ ἡλιοῦ ξεστοκοπιά!

Τί ἔκαμες τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα,
Τοῦ μετώπου τῇ φεγγοβολιά,
Καὶ τὰ περπατήματα τὰ γαῦρα,
Καὶ τὰ νυχτοφούντωτα μαλλιά;

Τῆς ἀγάπης τί ἔκαμες τῇ λαῦρα
Καὶ τὴν ἄξια κόρη τὴν κυρά
Ποῦ προικιά της ἔφερε τὴν αἶρα,
Τὴν ὑγεία, τὴν πίστη, τὴ χαρά,

Κι ὅλα, καὶ τὰ ρόδα καὶ τὰ ρώδια
'Απὸ τὴν δλόχλωρη 'Ομορφιά,
Κ' ἤρθε καὶ σοῦ τᾶρριξε στὰ πόδια;

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Σώπα.... Τοῦ σταυροῦ τῆς τᾶκαμα καρφιά....

Μὰ λυπηθῆτε με, μὴν εἶστε
Σὰ μέλισσες ἀπάνω μου σπαράχτρες,
Σὰν ἐκδικήτρες μέλισσες· βουῖστε
Μέλισσες πρὸς ἐμένα ἀνθοβυζάχτρες,
Καὶ τὸ κεντρί σας ὄχι· στήν καρδιά μου
'Αργοστάχτε τὸ μέλι σας, παιδιὰ μου!

— 'Ω παιδιὰ, γύρω μου πόσα, γύρω μου ὅλα,
Τραγουδῶ μετὰ τὸ τραγοῦδι σας, ρωτῶ,
Ψάχνω, βρῶσκω σας ἕνα ἕνα, νά ἡ μαριόλα
Κόρη, τὸ παιδάκι νά τὸ σερεπτοῦ,

Νά ἡ σγουρόμαλλη ξανθὴ μετὰ τὰ λακκάκια
Στὰ δυὸ μάγουλα ἀπὸ γέλιο καὶ ἀπὸ φῶς,

Νά κ' ἐσὺ δλο τρέλα, νά κ' ἐσὺ δλη κάκια,
Κ' ἡ πονευική, καὶ ὁ λάλος, καὶ ὁ κρυφός,

Κ' ἡ λυπητερή καὶ ἡ Παναγιά τοῦ ὀνείρου,
Κ' ἕνα παλληκάρι, νιδς ἀρματωλός,
Κ' ἡ ὥρια ἡ δολοπλέχτρα σά θεὰ τοῦ Ὀμήρου,
Κι ὁ ἀκριβὸς τῆς Σκέψης κι ὁ ἀμαρτωλός....

Κ' ἐσὺ ποῦ ἐπαιζες τὰ πρόσχαρα παιγνίδια
Σάμπως νὰ κρατοῦσες τῆς τῆς τῆς τῆς
Ποῦ πετάει βλαστοὺς, κ' ἐσὺ μὲ τὰ στολίδια
Καὶ τὰρχοντικά φερσίματα, ὦ παιδί,

Κ' ἐσὺ ποῦ ἐπλεκες—λιγνὰ χερὰκια δλάξια!—
Τάνθοστέφανα γιὰ σένα καὶ γιὰ μᾶς,
Κ' ἐσὺ ποῦ ἐβγαίνες νυφούλα στὰ μετὰξια,
Κ' ἐσὺ ποῦ ἐστεκες γυμνὸς νὰ πολεμᾷς,

Κ' ἐσὺ, πάθος, δάκρυο, καὶ καρδιάς ἀγώνας,
Πάντα σάϊτεμένος, πάντα λατρευτής,
Κ' ἐτρεχες ὅπου ἔρμος καὶ βαθεὶς κρυφώνας
Τὸν τρανὸ καημὸ σου νὰ τοῦ ἐμπιστευτής,

Κ' ἐσὺ ποῦ ἤξερες ἀπ' ὅλα τὰ τραγούδια,
Κ' ἐσὺ ἀπ' ὅλα τὰ βιβλία τὰ σοφά,
Κυνηγὲ πίσω ἀπὸ τῶσπρα πεταλούδια,
Κ' ἐσὺ ὅκνῃ γυρμένη πάντα στὸ σοφά,

Κ' ἐσὺ ποῦ ἀφρίζες τὶς θάλασσες, γοργόνα,
Καὶ καμάρι ἐσὺ ποῦ ζοῦσες τοῦ σπιτιοῦ ..
Ποῦ εἶναι ἡ Πούλια ποῦ τὴν κάρφωνες κο-
[ρώνα,
Ποῦ εἶν' ὁ αἰθέρας τοῦ γαλάζιου σου ματιοῦ;

Ὁμιμένανε, παιδάκια μου, καὶ εἶστε τὰ ἴδια,
[καὶ ὅλα,
Πῶς ὅλα μαραμένα καὶ γυμνά;
Ποῦ τὰκριβὰ, τὰ πράσινα, τὰ ὠραῖα, τὰ φεγγο-
[βόλα;

Συντρίμμα τὰ καράβια στὰ γκρεμνὰ,
Καὶ τὰ σεντούκια τὰ θησαυροφόρα
Τὰ θάψαν τρισβάθοι βυθοί·
Τώρα ἡ δική σας γαληνιά μὲ τὴ δική μου
[μπόρα
Συφοριασμένος διπλὸς κόσμος· ποῖος θὰ λυ-
[πηθῇ;

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Καὶ καπνὸς καὶ φέματα εἶταν ὅλοι,
Καὶ καταραμένοι οἱ θησαυροί,

Κ' οἱ ἀκριβοὶ κ' οἱ ὠραῖοι κ' οἱ φεγγοβόλοι
Χάθηκαν. Κανεὶς νὰ μὴν τοὺς βρῇ!

Ἀχαροὶ, καὶ πήγανε τοῦ κάκου....
Ρηγοπούλες ἀπλερες θαφτές
Ὅλες, Θεέ μου, στὴ μονιά ἐνὸς δράκοντος,
Καὶ κανεὶς δὲ σάλεψε γι' αὐτές.

Κ' ἐσὺ ἀδιάφορος κ' ἐσὺ, ὦ πατέρα,
Μιᾶς Ψυχῆς κ' ἐνὸς Σατύρου γιέ,
Τέρας ἀπὸ λάσπη κι ἀπὸ αἰθέρα,
Πλάσμα ἀνίδεο καὶ πλαστουργέ,

Ὅλα σου τὰ χὰϊδια, ποῖος δὲν ξέρει
Πῶς τὰ ξόδεψες γιὰ μᾶς, ποιητή,
Μὰ ποτε δὲν ἀπλωσες τὸ χέρι
Ποῦ εἶναι σὰν ἀρπάγι καὶ κρατεῖ.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

Τὰ χέρια μου δὲν εἶναι σὰν τὰρπάγια,
Καὶ δὲν κρατᾷν, δὲ δύνουν λυτρωμὸν,
Ξέροντε μόνον τὴν ἰδέαν καὶ τὸ ρυθμὸν
Ἀθάνατα τὰ δύο νὰ τὰ ξενγαρώνουν,

Καὶ ξέροντε ἀπὸ μᾶϊσσα κάποια μάγια,
Καὶ ξέροντε τὸν ἀφρὸν νὰ πιάσουν,
Ποῦ σβύνεται στὰ δάχτυλα τοῦ καθενὸς καὶ
[πάει,
Στὴν πέτρα εἰκόνα, ἢ ἀγαλμα σὶν προῦντιζο
[νὰ τὸν πλάσουν
Κι ἀχάλαστο τὸ πλάσμ' αὐτὸ νὰ κελαιδάη...

Ὁμιμένα! ποῦ μὲ σέρνει
Ἡ γνώμη μου ἡ τρελή!
Σὰν περιστρεφόμενον παραδέχεται
Στὴν ἀγκαλιά μου μέσα τὴν ἀμαρτωλή
Τὸ κάθε μου παιδάκι μαραμένα,
Κι ἀποσωμένα καὶ γυμνά
Καὶ τάχα ἀναστημένα, καὶ ξανά
Ξεφυλισμένα πὺς σκληρὰ, καὶ μέσα ἐδῶ πὺς
[ξένα!

Μὴ με καταριέστε, καὶ γιὰ σᾶς θὰ ὑφάνω
—Σὲ ξωδιὰς δασκάλας ἔκαμα σκολειό,
Πῆρα τὸ φεγγάρι χτένι καὶ τὸ πλάνο
Φῶς τοῦ ἀποσπερίτη κράτησ' ἀργαλειό.—

Μὴ με καταριέστε, καὶ γιὰ σᾶς θὰ ὑφάνω
Γνέματα, κουβάρια, πνέματα, στοιχειά,
Καὶ παννιὰ ἀσημένια καὶ χρυσὰ θὰ κάνω
Σὰν ἀπὸ τὸν ἥλιο κι ἀπ' τὴν Εὐτυχιά.

Καὶ σιάνθωα κορυμὰ σᾶς θὰ τὰ γάρω ἀπάνω,
Τῆς Ἀδύτης μιὰ ἀχτίδα θάχω γιὰ κλωνά,
Κι ὅλα θὰ σᾶς ντύσω καὶ θὰ σᾶς ζεστάνω,
Κι ὅσα φέγγουν θὰ εἶναι μπρὸς σ' ἐσᾶς ἀχινά.

Καὶ θὰ γίνω οἱ Μοῖρες, οἱ χαρίστες Μοῖρες,
Τὰ φορέματά σας θάματα τῆς γῆς,
Ζώνες καὶ χιτῶνες, πέπλοι καὶ πορφύρες,
Τοῦ βραδυοῦ τᾶστέρια, τὰνθια τῆς ἀδύτης!

ΤΑ ΝΙΑΤΑ

Δύστηχε, κι ἀκόμα νὰ τὸ μάθης;
Εἴμαστε ἴσκιοι,
Ὅτι μὲ τὰ μάγια σου μᾶς πλάθεις
Δὲ μᾶς βρίσκει.

Δὲν ξορκᾷν τὸ κρῦο μας τὰ χρυσάφια
Καὶ τᾶσήμια,
Εἴμαστε ἀπ' τὰ Τάρταρα, εἶν' ἐντάφια
Τούτη ἡ γύμνια.

Ἡ ὀρφικὴ σου ἀκούστηκε κιθάρα
Καὶ σὶν Ἀδῇ,
Συνεπαίρνει μιᾶς καρδιάς λαχτάρα
Τὸ σκοτάδι.

Κι ἀπ' τὸ Χάρο σὰν παρατημένα
Ξεγλυστράμε,
—Ἀὐλο τὸ κοπάδι—πρὸς ἐσένα
Ποῦ ἀγαπᾷμε.

Ὅμως πάντα δένει μας τὰ πῆδια
Μοῖρα ἀφέντρα
Μὲ τὸν κάτου κόσμον, εἴμαστε βώδια,
Νά ἡ βουκέντρα.

Μιὰ κλωστή μὲ τὸ κλουβὶ τὰ δένει
Τὰ φτερά μας,
Τὸ κλουβὶ ἀνοιχτὸ, τὰργὸ προσμένει
Τύριμά μας.

Ἡρῳάμε σ' ἐσέναν' ἐδῶ πέρα
Ποῦ ἀγαπᾷμε
Μὰ τοῦ κάκου, ὦ δύστηχε, ὦ πατέρα,
Μᾶς λές· «Νά με!»

Ἰσκιοὶ ἐμεῖς, κ' ἐσὺ σὺ φῶς γυρίζεις,
Ζῆς ἀκόμα
Μὰ κ' ἐσὺ βρονκόλακας, μυρίζεις
Ἀπὸ χῶμα!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

α') Ο ΠΑΡΑΣ

Ἀφιερωμένο σὶν ἀγαπημένο μου
Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.

—Λιγάκι κελσόννη, κύρ Ἀντώνη, λίγη πομο-
νή...

—Τὶ πομονή, βρε χριστιανή, τί πομονή, ποῦ
περάσανε τρία χρόνια καὶ φῶς δὲν εἶδαμε!

—Τὶ νὰ σοῦ κάνω, κύρ Ἀντώνη, ποῦ ὅλα στρα-
βὰ κι ἀνάποδα μούρθανε βροχές δὲν εἶχαμε, λάδι
πολύ δὲ βγάλαμε, τὸ βῶδι μου ψόφησε, τὸ πηγᾶδι
ξεράθηκε... ἔσ' τα νὰ χαθοῦνε! μὲ πιάνει τρέλλα
νὰ τὰ συλλογιέμαι!

—Βρε ἀδερφή, νὰ πετάξω τὰ χρήματά μου γιὰ
τὴν ψυχὴ τοῦ παππούλη μου; Τσυγγρὸς ἐγείνα γιὰ
νὰ χαρίζω;

—Δὲν εἶπα ἡ φτωχιά νὰ μοῦ τὰ χαρίσης; γιὰ
γυναῖκα εἶμαι, ἀλλὰ δουλεύω σὰ σκύλα καὶ θὰν τὰ
πλερώσω τὰ χρέη μου· νᾶσαι σίγουρος!

—Μωρ' ἀπὸ ποῦ θὰν τὰ πλερώσης, δικάουε!
μπᾶς κι ὁ οὐρανὸς θὰ σοῦ βρέξῃ μάννα; σὰ δὲ βγαί-
νεις ἀπ' τὰ χωράφια σου πούλα τα νὰ πλερώσης τὸ
χρέος! Τᾶλλα εἶναι κολοκύθια!

—Σκλάβο θὰ γενῶ, γὼ καὶ τὸ κορίτσι μου, μὰ
τὰ λίγ' αὐτὰ ρημάδια ποῦ μᾶς μέινανε δὲν τὰ που-
λῶ, κύρ Ἀντώνη, εἶσι μὰ τίς ψυχὲς ποῦ χάσαμε!
πούλα δῶ καὶ πούλα καὶ ρημάχτηκα, δὲ μούμεινε
σάλιο στὸ στόμα! Ἐχω δύο χωράφια κι αὐτὸ τὸ
καλυθόσπιτο· σὰν τὰ πουλήσω κι αὐτὰ πῶς θὰ παν-
τρέψω τὸ κορίτσι; πῶς θὰ τὸ διαφεντέψω; Ἀσε
φίτος νὰ τελειώσουμε κάτι κιλμια π' ἀρχίσαμε, κι
ἔχει ὁ Θεὸς! δὲ θὰ χάσης τὰ λεφτά σου!..

—Ἄκου με δῶ! λόγια πολλὰ δὲν ξέρω. Σὲ
πῆρα γιὰ νοικοκυρὰ γυναῖκα, γινώριζα τὸν ἄντρα σου,
καὶ περιμένα τόσον καιρὸ δίχως νὰ σὲ βιάσω· τώρα
ὁμως τὰ λεφτά μου τὰ θέλω! τὰ ψέματα πιά πε-
ράσανε· θέλω τὸν παρὰ μου—τάκουσες;—τόνε θέ-
ρω χωρὶς ἀναβολές! Ὅποιος ζῇ ἐλπίζοντας πεθαίνει
χάσκοντας...

—Ἄκου με, κύρ Ἀντώνη...

—Δὲ θέλω νὰκούσω τίποτα! Φτάνουν πιά
τὰ λόγια! Σὰ δὲ μοῦ φέρης σ' ἕνα μῆνα δύο πεν-
τακοσάρικα, τὰ χωράφια ποῦ δὲν πουλᾷς, γὼ θὰ
σ' τὰ πουλήσω καὶ ξέρε το... Μπᾶ! σήμερ' αὐριο,
σήμερ' αὐριο... μπερμπάτικα πράγματα!

Εἶπε μὲ θυμὸ καὶ τῆς σφάλησε κατὰμουτρα τὴν
πόρτη· ἡ φτωχὴ γιὰ στάθηκε σὶν τὸπο τῆς σὰν
ἀποσβολωμένη, μὲ ματιὰ χαλὴ κι ἀγριεμένη· τρέ-
μανε τὰ χέρια τῆς ἀπ' τὴ σύχισι καὶ λυγίζαν τὰ
γόνατά τῆς σὰν παραλυμένα—Λενιώ!—φώναξε
βραχνὰ κι ἀποσταμένα, τὰ νὰ πνιγόντανε ἡ φωνὴ
στὸ λαρύγγι τῆς—Λενιώ μωρή! νερὸ μιὰ σκύλα,
χάνουμαι!

Ἡ Λενιώ, δεκάξη χρονῶ κοπέλλα, ξανθούλα
καὶ ροδοκόκκινη, ἔτρεξε στὴ μάννα τῆς τρομαγμένη,
φέρνοντας τὸ νερὸ, καὶ τὴν βάσταξε μὴν πέση, σὰν
κλονιζότανε—Μπᾶ κακὸ νὰ τοῦρθη! δὲν τὸνέ μου-
τζωνες, καψομάνα, τὸ μαγκούφη, νὰ πᾶ νὰ κου-
ρεύεται! ἀλήθεια κι ἀπ' ἀλήθεια!—τῆς εἶλεγε
τρέβοντας τὰ χέρια τῆς γιὰ νὰ τὴ συνεφέρῃ...

—Παλιάνθρωπος εἶναι, θυγατέρα, ἀκαρδὸς εἶ-
ναι, μὰ τὸ δικιο τοῦ τὸ ξέρει· τὰ λεφτά του ζη-
τάει! Σὰ δὲν πάρῃ πό μένα κι ἀπ' ἄλλου θὰ φο-
φήσῃ, σὰν καὶ μᾶς, στὴν ψάθα...